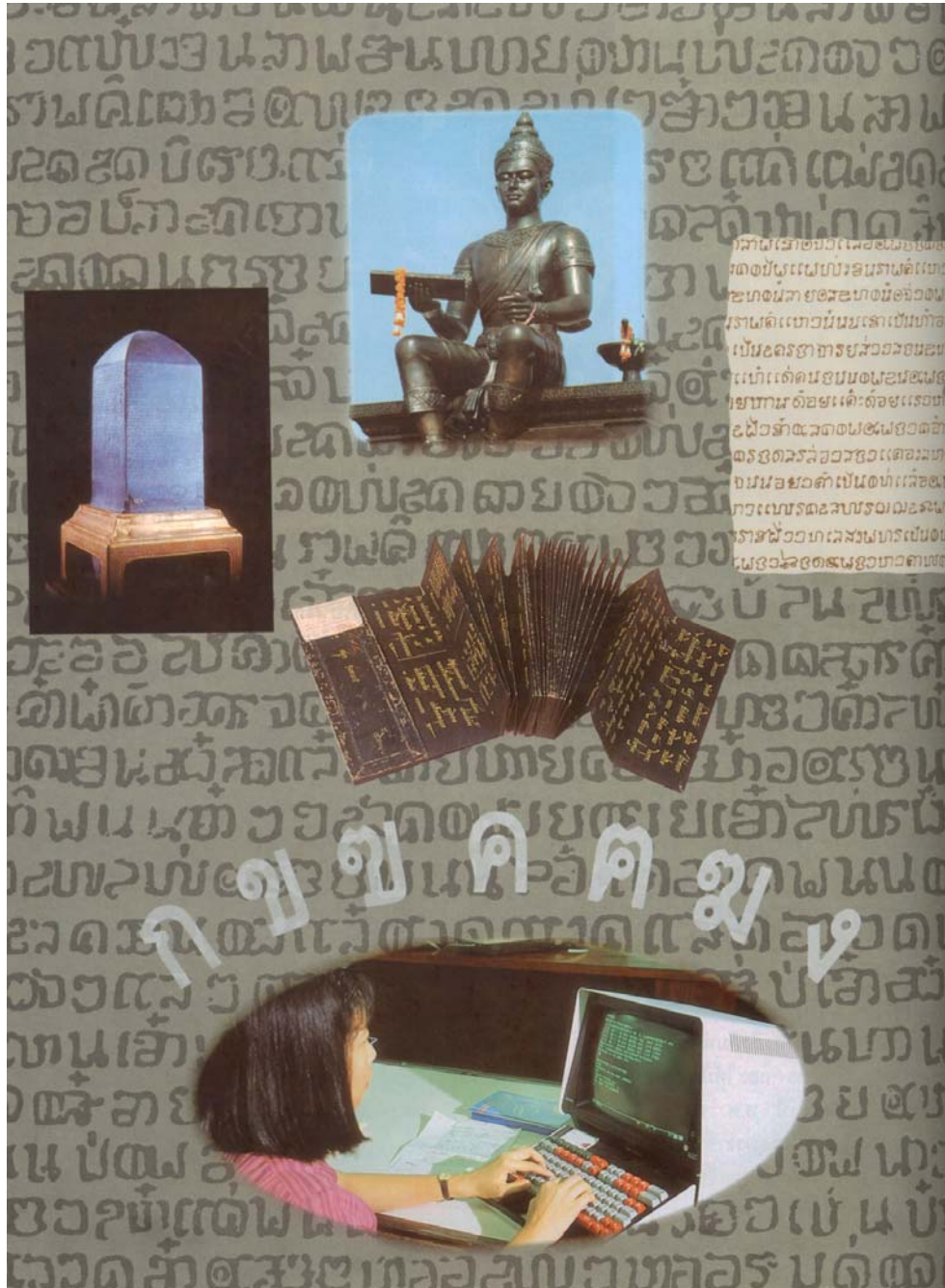

หน่วยที่ 7

ภาษาในวิถีชีวิต และสังคมไทย

ตอนที่ 7.1 ความรู้ทั่วไปเรื่องภาษา

7.1.1 ความหมายของคำว่า ภาษา

- ภาษานั้นคือระบบการสื่อสารอย่างมีความหมายของมนุษย์ อาจสื่อสารด้วยท่าทาง เครื่องหมาย เสียง พุด งานเขียน หรือด้วยตัวกลางอื่น ๆ ก็ได้ เสียงทุกเสียงที่มนุษย์ทำไม่เป็นภาษาทั้งหมด มีเสียงชุดหนึ่งเท่านั้นที่จะมีความหมาย

ในภาษาหนึ่ง ๆ เสียงที่มีความหมายในภาษานี้ เรียกว่า *ระบบเสียง* การออกเสียงแต่ละครั้ง เรียกว่า *“พยางค์”* ถ้าหากการออกเสียงนั้นมีความหมายก็จะเรียกพยางค์นั้นว่า

“คำ” คำอาจมีพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ได้ เมื่อนำคำมาเรียงกันตามหลักการที่ตกลงหรือเข้าใจกันในภาษาใดภาษาหนึ่งก็จะเกิดเป็นกลุ่มคำ เป็นประโยค ซึ่งยึดยาวซับซ้อนขึ้นเพื่อใช้สื่อสารสาระที่กว้างขวางลึกซึ้งหรือแสดงความรู้สึกได้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

7.1.2 ความสำคัญของภาษา

- ภาษาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นใช้ระหว่างกัน และเปลี่ยนแปลงในสังคมหนึ่ง ๆ เป็นข้อตกลงของสังคมนั้น ๆ ภาษาจึงสำคัญในแง่ที่จะศึกษาสังคมได้โดยตรง เมื่อสังคมมีภาษาที่สื่อสารได้ดี ก็ย่อมเกิดความเจริญได้ เพราะเกิดความสืบเนื่องของสติปัญญาความคิด ดังจะเห็นได้ว่าการสั่งสมความคิด การถ่ายทอดความคิด การโต้แย้ง การถกเถียง ภาษาจึงสำคัญในแง่การเป็นเครื่องมือวินิจฉัยแยกแยะให้เกิดความรู้ วิทยาการใหม่ๆ การตัดสินใจในกระแสความเป็นไปในสังคม รวมทั้งการถ่ายทอดไปสู่คนอื่นในเวลาเดียวกัน

- เมื่อพิจารณาในประเด็นการถ่ายทอด ภาษามีสำคัญในแง่ประวัติวัฒนธรรม อารยธรรมของมนุษยชาติด้วย หากไม่มีภาษาก็ไม่มีสิ่งที่เรียกว่า *ประวัติ* แม้ภาษาพูดก็บันทึกประวัติได้

- ภาษาเป็นระบบการสื่อสารที่เป็นหลักในสังคม วัฒนธรรม อารยธรรม วิทยาการ ความงามที่มนุษย์จะพึงรู้สึกได้ ในทางประวัติศาสตร์จึงถือว่าวัฒนธรรมใดที่มีลายลักษณ์อักษรบันทึกภาษา วัฒนธรรมนั้นถือเป็นวัฒนธรรมยุคประวัติศาสตร์ หลักการนี้ก็เกิดบนพื้นฐานของภาษาเช่นกัน

7.1.3 การศึกษาภาษาในแนวต่าง ๆ

- ภาษาเกิดในสังคมและเปลี่ยนแปลงไปตามสังคมก็จริง แต่มิได้เปลี่ยนแปลงไปในทุกเรื่อง เพราะภาษามีระบบระเบียบที่ค่อนข้างแน่นอน เพื่อให้ทุกคนเข้าใจได้เหมือนหรือใกล้เคียงกัน การเรียนรู้ภาษาหลายภาษาย่อมสำคัญต่อความสัมพันธ์การเจรจาทั้งด้านการเมือง ธุรกิจ และสังคม การที่ภาษาสามารถใช้สื่อสารให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ในสังคมได้ มนุษย์จึงเห็นว่า *ภาษามีอำนาจ* คำพูดที่เปล่งออกมาในบางสังคมถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์

- การศึกษาเชิงเปรียบเทียบนี้อาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่างก็ได้ กรณีหลังบางที่เรียกว่า *“เปรียบเทียบ”* อาจเปรียบเทียบกับภายในภาษาตระกูลเดียวกันหรือต่างตระกูลกันก็ได้ การเปรียบเทียบภาษาต่างตระกูลกัน จะทำให้เห็นการสื่อด้วยระบบที่ต่างกัน เป็นประโยชน์แก่การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ทำให้แก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อพูดหรือเขียนภาษาต่างประเทศได้

- การศึกษาภาษาในฐานะเป็นวัฒนธรรมและเป็นส่วนหนึ่งของสังคมก็ทำให้เห็นวิวัฒนาการประวัติของระบบและสถาบันต่าง ๆ ในสังคมได้ ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาตามลักษณะอันเป็นวิทยาศาสตร์นี้เรียกรวมว่า *“วิชาภาษาศาสตร์”* ซึ่งแยกเป็นหลายแขนง วิชาภาษาศาสตร์เป็นประโยชน์แก่การเรียนรู้ภาษา การวิจัยทางภาษา รวมไปถึงการใช้ภาษาในระบบเทคโนโลยีสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ด้วย

ตอนที่ 7.2 ข้อพินิจเกี่ยวกับภาษาไทย

7.2.1 ลักษณะสำคัญของภาษาไทย

- ภาษาทุกภาษามีลักษณะที่ร่วมกันและลักษณะที่ต่างกัน โดยระบบความคิดภาษาทุกภาษาใช้ระบบต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมาย เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานต่างจากภาษาไทยถิ่นในประเทศและนอกประเทศไทย และต่างจากระบบเสียงวรรณยุกต์ของจีน ของเวียดนาม ถ้าจะจัดภาษาในโลกเป็นกลุ่ม ๆ ตามระบบที่มีอยู่ในภาษานั้น ๆ จะแบ่งภาษาในโลกออกเป็นอย่างคร่าว ๆ ที่สุดได้เป็นสามสี่กลุ่ม คือ กลุ่มที่ใช้วิภัติปัจจัย กลุ่มภาษาคำโดด คือ ภาษาไทย จีน เวียดนาม ฯลฯ และที่เรียกว่าภาษาไทยมีลักษณะเป็นภาษาคำโดด เพราะส่วนมากภาษาไทยใช้คำเรียงกันเป็นประโยคโดยตรง

7.2.2 ภาษาไทยในแง่มุมต่าง ๆ

- เมื่อมองภาพของภาษาในสังคมก็จะพบว่า มีภาษาที่ไม่ใช่ภาษาไทย แต่มีอยู่ในประเทศไทยด้วย

1. ภาษากลาง ภาษาราชการ และภาษามาตรฐาน

ภาษากลาง เป็นภาษาที่ใช้ในการปกครอง ใช้ในเอกสารที่เป็นหลักฐานบ้านเมือง กฎหมายต่าง ๆ ประกาศต่าง ๆ และภาษาที่ใช้ในสื่อสารมวลชน

ภาษาราชการ จำเป็นต้องมีมาตรฐานเพื่อกำกับภาษาไม่ให้กลายเป็นหรือเปลี่ยนแปลงรวดเร็วจนเกินไป หรือเมื่อมีเหตุจำเป็นก็จะต้องบัญญัติศัพท์เพิ่มเติม เพราะวิทยาการก้าวหน้าไปมาก

ภาษามาตรฐาน ก็คือ ภาษาราชการเป็นปัจจัยหลัก ที่ทำให้ภาษาไทยกลางเป็นภาษากลางของประเทศ

รัชกาลที่ 6 ทรงส่งเสริมการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง

2. ภาษากลางกับภาษาถิ่น

ภาษากลางของไทยก็เป็นภาษาถิ่นเช่นกัน หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็น ภาษาไทยภาคกลาง หรือจะกล่าวอย่างแคบที่สุด คือ ภาษาไทยกรุงเทพ อันเป็นสำเนียงที่ถือเป็นมาตรฐาน

ภาษาถิ่นอื่น ๆ ก็มีอิทธิพลเปลี่ยนแปลงภาษากรุงเทพ ซึ่งอยู่ในฐานะภาษากลางด้วย เพราะมีผู้คนจากถิ่นอื่น ๆ อพยพมารวมอยู่ที่ศูนย์กลางความเจริญคือเมืองหลวง

3. ภาษา กับการเมืองและการศึกษา

ภาษา เป็นเครื่องมือสำคัญทั้งในการสร้างชาติและสร้างชาตินิยม เมื่อพิจารณาดูประเทศหรือชาติอื่น ๆ จะเห็นว่าภาษามีบทบาทสำคัญทางการเมืองการปกครอง และการศึกษาอย่างมาก

- ❖ เมื่อกล่าวโดยรวม ภาษาทุกภาษาย่อมมีระบบสื่อสารเป็นอยู่เหมือนกัน แต่รายละเอียดภายในระบบอาจจะต่างกัน ดังจะได้พิจารณาโดยรวมต่อไป

- ❖ ระบบเสียง ทุกภาษามีระบบเสียง คือ เสียงที่นำมาใช้ในภาษา

- ❖ เสียงพยัญชนะ นั้นเปลี่ยนแปลงไปตามฐานกรณ์ ลักษณะการประชิดของฐานกรณ์และการปล่อยเสียง จึงเรียกว่า “เสียงแปร”

- ❖ ระบบคำ การออกเสียงแต่ละครั้งในภาษา เรียกว่า “พยางค์” เมื่อใดก็ตามที่เกิดมีความหมายขึ้นมา เรียกว่า “คำ”

- ❖ คำซ้ำ คือ การนำคำคำเดียวกันมาเรียงต่อกัน เช่น ชาวชาว

- ❖ คำซ้อน คือ การนำคำที่ความหมายคล้ายกันมาเรียงต่อกัน อาจซ้อนเพียงคำเดียวหรือมากกว่านั้นก็ได้

- ❖ คำประสม คือ การนำคำสองคำขึ้นไปมารวมกัน แล้วได้ความหมายถึงบางสิ่งบางอย่างเพียงอย่างเดียว เช่น คำว่า แม่ทัพ

ชนิดของคำและหน้าที่ของคำ

- ❖ ตามหลักภาษา มีคำหลักอยู่ประมาณ 4 ชนิด คือ คำเรียกชื่อ ได้แก่ คำนาม คำแทนชื่อ คือ คำสรรพนาม คำจำนวนนับ คำลักษณะนาม คำแสดงอาการและลักษณะ คือ คำกริยา คำชยานาม – กริยา คือ คำคุณศัพท์ คำเชื่อมแบบต่าง ๆ เช่น คำสันธาน คำบุพบท

- ❖ วากยสัมพันธ์ เป็นระบบของการนำคำมาเรียงร้อยไว้ด้วยกันให้ได้ความตามที่ต้องการจะสื่อสาร

- ❖ ในมิติประวัติศาสตร์ จะเห็นได้ว่า ดินแดนแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีกลุ่มภาษาสำคัญคือ มอญ เขมร พม่า และไท ที่มีวัฒนธรรมความเจริญจนมีอำนาจทางการเมืองอย่างเด่นชัด มีแนวโน้มว่าภาษากลาง - ภาษาราชการ จะใช้กันมากขึ้นในท้องถิ่น ทั้งนี้เพราะการศึกษาซึ่งมีแผนการศึกษาแห่งชาติร่วมกันเป็นปัจจัยสำคัญ

- ❖ ปัจจุบันภาษากลาง (ภาษากรุงเทพ) เป็นภาษาทั้งราชการและภาษามาตรฐานในขณะเดียวกัน

ตอนที่ 7.3 ภาษากับสังคม

7.3.1 สังคมภาษา

❖ สังคมจะเป็นสังคมขึ้นมาได้ก็เพราะภาษา หรือมีภาษาเชื่อมโยงกันให้สังคมนั้นสื่อสารสืบทอดความคิดความรู้ วัฒนธรรม และระเบียบการต่าง ๆ ของสังคมนั้น ๆ ได้ ภาษานอกจากจะมีความสำคัญในตัวเองในฐานะเป็นสื่อเนื้อหาสาระความคิดวิทยาการของมนุษย์แล้ว ยังมีความสำคัญด้านการสร้างความงามให้เห็นสุนทรีย์อันเกิดจากเสียงถ้อยคำในภาษา

❖ เมื่อก้าวโดยรวมแล้ว การที่พูดว่า สังคมมนุษย์เป็นสังคมภาษา นั้น เพราะภาษาเป็นปัจจัยให้รวมกันอยู่ได้ สื่อสารกันได้ ถ่ายทอดความรู้กันได้ สร้างวัฒนธรรมอารยธรรม ติดต่อสัมพันธ์กัน กำกับคัดสรรวัฒนธรรมระหว่างสังคม รักษาวัฒนธรรม ความรู้ในสังคม อีกทั้งแสดงภูมิปัญญา อารมณศิลป์ อันละเอียดอ่อนของมนุษย์ในสังคมนั้น ๆ ไว้ได้

7.3.2 ภาษาสังคม

❖ สังคมของมนุษย์เป็นสังคมภาษา สังคมมนุษย์มีโครงสร้างที่ซับซ้อน ในสังคมหนึ่งอาจแยกเป็นสังคมกลุ่มย่อย ๆ

❖ ภาษาของกลุ่มที่แตกต่างกันนี้ มักจะต่างกันทั้งสองด้านคือ ต่างกันในแง่ของภาษาโดยตรง และต่างกันทางสังคม

❖ ภาษาถิ่น เป็นเรื่องสำคัญทางการเมืองการปกครอง เพราะหากประเทศใดมีภาษาถิ่นที่ต่างกันอย่างรุนแรงกันเป็นภาษากลางหรือภาษาประจำชาติ ก็จะเกิดความไม่ปรองดองกันขึ้น ทั้งนี้ก็เพราะเป็นภาษาสังคม นอกจากภาษาจะแตกต่างกันในลักษณะของกลุ่มถิ่น - ชาติแล้ว ในสังคมหนึ่ง ๆ ภาษายังแสดงถึงการจัดชนชั้นในสังคม การจัดแบ่งกลุ่มในสังคม และแสดงเครือข่ายความสัมพันธ์กันระหว่างชนชั้นหรือกลุ่มในสังคมด้วย

7.3.3 ภาษาศาสตร์สังคม

ภาษาศาสตร์สังคม อาจแบ่งการศึกษาภาษาลักษณะนี้ได้ 2 แบบ คือ

1. **ภาษาศาสตร์สังคมแนวบรรยาย** เป็นการศึกษาค้นคว้าหาพฤติกรรมทางสังคมในการใช้ภาษาในชุมชนภาษาใด (speech community) ชุมชนหนึ่ง ภาษาในชุมชนนั้นหรือภาษาที่ใช้ในนั้นมีลักษณะหรือแสดงออกทางสังคมอย่างไร และคนในชุมชนนั้นมีพฤติกรรมต่อภาษาอย่างไร

2. **ภาษาศาสตร์สังคมเชิงพลวัต** เป็นการศึกษาถึงเหตุผลของความแตกต่างและความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมทางภาษาในชุมชนภาษาเดียวกัน เมื่อสถานการณ์ต่างกัน

ตอนที่ 7.4 ภาษาไทยในสังคมไทย

7.4.1 ระดับภาษา

- ภาษาไทยมีการใช้ภาษาที่แสดงฐานะของบุคคล ผู้พูด ผู้ฟัง และผู้พูดถึงแสดงว่าเป็นสังคมที่มีชนชั้น คำว่า ชนชั้นหรือระดับ ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงแต่ชนชั้นสูง ชั้นต่ำอย่างเดียว แต่หมายถึงฐานะความสัมพันธ์กันในสังคม

- ระดับของภาษานี้ภาษาไทยค่อนข้างจะมีกฎเกณฑ์แน่นอน เป็นที่รู้กันว่าในสถานะใดควรใช้อย่างไร สิ่งที่แสดงระดับของภาษาที่ชัดที่สุด ได้แก่ **ราชาศัพท์** แม้ในปัจจุบันระบบการปกครองจะเปลี่ยนจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นประชาธิปไตยแล้วก็ตาม ความนิยมดังกล่าวก็ได้หมดไป ปราภฏการณ์ที่เกิดขึ้นในภาษา กลับเป็นว่าใช้ราชาศัพท์ซับซ้อนยิ่งขึ้น มีการแบ่งชั้นในส่วนของเจ้านาย ละเอียดลออขึ้น ได้ยินได้ฟัง หรือจำเป็นต้องพูดต้องอ่านภาษาที่มีราชาศัพท์มากขึ้น แบบแผนของการใช้ราชาศัพท์โดยเฉพาะเกี่ยวกับเจ้านายนั้น เมื่อเริ่มแรกใช้ตามเขมรโดยมาก ต่อมาก็พัฒนามีลักษณะเป็นของไทยเองมากขึ้น โครงสร้างทางสังคมจะต้องสอดคล้องกับการใช้ภาษา เพราะฉะนั้นเรื่องลำดับชนชั้นในสังคมไทยเองก็มีส่วนที่ทำให้เกิด **ระดับของภาษา**

7.4.2 ภาษาเฉพาะกลุ่ม

- **ภาษาในวงการแพทย์** มักเป็นเรื่องของการรักษา เทคนิควิธีการต่าง ๆ ของการเยียวยา ชื่อย่อของโรค หรือชื่อย่อของเครื่องมือที่ใช้ตรวจรักษา

- **ภาษาโฆษณา** มักใช้สำนวนที่ตะหู ชอบใช้คำคล้องจองเพื่อให้จำง่าย ปัจจุบันภาษาโฆษณามีอิทธิพลมาก ไม่เพียงแต่เรื่องคำสำนวนแต่มีเรื่องสำเนียงด้วย

- **ภาษาหนังสือพิมพ์** ชอบใช้คำสั้น ๆ เพื่อประหยัดเนื้อที่ ชอบใช้คำเปรียบเทียบเพื่อให้เกิดสีสัน ชวนติดตาม

7.4.3 การเปลี่ยนแปลงของภาษา

- ภาษาที่ใช้กันในสังคมก็เปรียบเหมือนว่ามีชีวิต มีการเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะสังคม ค่านิยม ตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น ๆ เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไปภาษาก็จะเปลี่ยนตาม ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือการเปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมอุตสาหกรรม

- ในสังคมไทยเดิมภาษาต่างประเทศที่สำคัญคือ ภาษาเขมร ภาษาบาลี - สันสกฤต เราพบ ภาษาเขมร ใช้ปนกับภาษาไทย ทั้งศัพท์สามัญ ศัพท์เรื่องพระเรื่องเจ้านาย ศัพท์ที่เป็นชื่อเฉพาะ

- ภาษาจีนซึ่งเดิมเป็นภาษาสำคัญที่สุดทางการค้าขายในสังคม ศัพท์จะลดความสำคัญลงด้วยการค้าขายตัวไปทางตะวันตก ให้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อโดยมาก

7.4.4 การอ่านออกเขียนได้

- การอ่านออกเขียนได้ เป็นปรากฏการณ์ที่สำคัญทางภาษาและสังคมอย่างยิ่ง เมื่อการอ่านออกเขียนได้เกิดขึ้นเป็นเรื่องสามัญในสังคม การเล่าเรียนศึกษาก็กว้างขวางขึ้น มีวิชาเฉพาะมากขึ้น คนอ่านมากกว่าฟัง ทุกคนอ่านเองได้

- การอ่านออกเขียนได้มีข้อดีอยู่มากมายเช่นกัน การศึกษาเล่าเรียนทำได้กว้างขวางก็เพราะหัดให้อ่านออกเขียนได้ก่อน วิชาความรู้มั่นคงขึ้นมีหลากหลายขึ้น ภาษากลางหรือภาษามาตรฐานจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยการอ่านออกเขียนได้ เพราะจะต้องอ่านเขียนให้เป็นระบบเดียวกัน

7.4.5 ภาษาวิบัติ

- ความจริงแล้ว เราไม่อาจหยุดภาษาได้ แต่ก็อาจมีเกณฑ์ตัดสินได้ว่า ภาษาเกิดวิบัติคือ เสียสมบัติไปในที่นี้อาจหมายถึงเสียลักษณะพิเศษของภาษานั้น ๆ ไป เสียถ้อยคำสำเนียงที่ดีไป ทำให้ภาษายากจนลง

- การใช้คำบุพบทมาก ๆ ก็ไม่ถูกต้องตามลักษณะภาษาไทย เพราะภาษาไทยมีวิเศษที่ไม่ต้องใช้บุพบทมากนัก จะใช้เมื่อจำเป็น

- การใช้คำผิดมีอยู่โดยทั่วไป ผิดทั้งคำเดี่ยว คำซ้อน ลักษณะนาม ตัวอย่างเรื่องคำซ้อน **แล ละ** ลักษณะนาม เช่น การจรรยาฉบับคั่ง คำว่า **คับคั่ง** เป็นคำดี มากันยิ่งมากยิ่งดี ควรใช้คำว่า การจรรยา **ติดขัด**

- ภาษาไทยจะไม่วิบัติ หากเราใส่ใจที่จะรักษาระเบียบภาษาไว้ด้วยความเหมาะสม ไม่เคร่งครัดจนเกินไป หากแต่สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของภาษา

คำถามท้ายหน่วย

ข้อ 1 ภาษามีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของสังคมมนุษยชาติอย่างไร

ตอบ ใช้สื่อสาร สื่อความคิด ความรู้สึก ความรู้ ทำให้ชีวิตดำเนินไปได้ นอกจากนั้นภาษายังใช้บันทึก ความรู้ ความเจริญ แสดงอารมณ์ ความงามในจิตใจของมนุษย์ออกมาให้ปรากฏได้ และถ่ายทอดวัฒนธรรมและประเพณีจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง

ข้อ 2 คำกล่าวที่ว่าภาษาสังคมนั้น หมายถึงอะไร

ตอบ เป็นภาษาที่อยู่ในสังคมหนึ่ง ๆ กำกับด้วยกลุ่มสังคมต่าง ๆ การใช้ภาษาจึงต่างกันด้วยอาชีพ วิทยุ เพศ การศึกษา กลุ่มเชื้อชาติ ชนชั้น และท้องถิ่น

ข้อ 3 แนวการแบ่งภาษาศาสตร์สังคมมีกี่แนว อะไรบ้าง

ตอบ ภาษาศาสตร์สังคมแบ่งเป็นสาขาใหญ่ได้ 2 สาขา คือ ภาษาศาสตร์สังคมแนวบรรยาย และ ภาษาศาสตร์สังคมเชิงพลวัต

ข้อ 4 การอ่านออกเขียนได้ มีความสำคัญต่อมนุษยชาติในแต่ละสังคมอย่างไร

ตอบ การอ่านออกเขียนได้ทำให้สังคมเจริญขึ้น มั่นคง และเจริญได้ในวงกว้าง เพราะการถ่ายทอด ความคิดความอ่าน วิทยาการ สามารถทำได้เร็ว สะดวก มีหลักฐานอ้างอิง และค้นคว้าได้

ข้อ 5 ปัจจุบันภาษาไทยวิบัติในเรื่องใดบ้าง

ตอบ การผูกประโยคในภาษาไทย วรรณยุกต์เสียงเริ่มเปลี่ยนไป การใช้ถ้อยคำสำนวนผิดความหมาย มีมากขึ้น การผูกประโยคสับสนยืดยาว ทำให้สื่อความคลาดเคลื่อนและผิดไป การใช้ถ้อยคำฟุ่มเฟือย การใช้บุพพทในที่ไม่จำเป็น

